

OTOK ZAKLADOV

R. L. STEVENSON

97. — Naposled je zapihal veter: »Hispaniola« se je nagnila nekoliko na stran. Začutil sem, da je vrv spet popustila; tedaj sem jo prijel in z močnim uredom presekala poslednja vlakna. Res ne vem povedati, zakaj sem pograbil vrv, ki je zdaj mlahavo visela s krova. Povlekel sem se do okna kabine in zagledal Handsa in njegovega tovariša, ki sta se borila na tleh na življenje in smrt. Spustil sem se nazaj na klopico v čolnčku. To sem napravil ravno o pravem času, kajti samo za las je manjkalo in padel bi bil v morje.

98. — Ladjo in moj čoln je zagrabil tok in nas gnal naravnost proti tabornemu ognju roparjev na obali. Sreče mi je toliko kot kladivo ob rebra. Zda se je ladja močno stresla in se zasakala. Na krovu so se oglašili koraki. Vedel sem, da sta se pijanca nehala ruvati in se zavedla, v kako nevarnem položaju sta. Jaz pa sem legel na dno malega čolnčka. Valovi so me premetavali zdaj sem, zdaj tja. Polagoma sem postajal utrujen in sredi teh grozot se me je jela letevati omotica, dokler me ni naposled premagal spanec.

KULTURNI RAZGLEDI

Priloge za Prešernovo proslavo

Ribno — Prosvetno društvo »Rudi Jedratič« v Ribnem pri Bledu se že pripravljajo na proslavo ob letnici Prešernove smrti, ki bo zvečer pred 8. februarjem v Zadrženem domu v Ribnem, kjer ima društvo svoje prostore. Na akademiji bodo sodelovali tudi učenci tamkajšnje osnovne šole.

Prosvetno društvo v Ribnem, ki šteje 84 članov, je dokaj aktivno, saj skoraj ne mine pomemb-

nejši praznik, da ga ne bi dostojno proslavili. Zadnje proslave so bile ob državnem prazniku, 29. novembra, Dnevu JLA in ob Novem letu. Po Prešernovi proslavi bodo proslavili tudi Dan žena, 8. marec. V okviru društva delujejo tri sekcije, in sicer dramska sekcija, ki šteje 45 članov, glasbena in tehnična sekcija. Slednja skrbi za klubsko življenje, pripravlja literarne večere, razne druge prireditve, tolmači televizijske oddaje itd. Društvo ima v programu tudi uprizoritve nekaterih dramskih del in prireditev v počastitev 20-letnice vstaje.

Zasipu se z vsemi sekcijami pripravljajo tudi na Prešernovo kulturni teden in na druge številne prire-

Po petnajstih letih

Kdo je pomagal vojnemu zločincu Eichmannu

Delo zasliševalcev CIC je bilo natančno in Eichmann je takoj spoznal, da se jim v krinko letalskega obergefreiterja ne bo izmuznil. Zvedel je, da med vojski iščejo zlasti pripadnike SS in da jih nekaj že našli, med prav tako v navadne vojske uniforme preoblečenimi ujetniki. Članom CIC odkrivanje esesovcev ni delalo preglavic, kajti vsi pripadniki SS so imeli na nadihati vtetovirano krvno skupino in svojo pripadnost k tem oddelkom, ki so med vojno zasloveli kot najbolj zločinski oddelki nacističnih oboroženih sil. Nič čudnega torej, če je Eichmannu v taborišču postajalo iz dneva v dan bolj vroče pod nogami in da je v čimprejšnjem pogledu iz taborišča videl edino rešitev.

Beg iz taborišča mu zaradi prešibke zastraženosti ni delal preglavic. Ko si je v nekaj tednih preskrbel civilno obleko (kdo

mu jo je dal, ni znano), je skupaj z SS-Untersturmführerjem Jaenischem pobegnil, ne da bi prišel v roke pripadnikom ameriškega CIC, ki so med ujetniki iskali predvsem ljudi, ki so bili na listi vojnih zločincev, med katerimi je bil v vrsti najbolj iskanih tudi Adolf Eichmann.

lov za vojnimi zločinci

Lista Nemcev, ki so med vojno zagrešili vojne zločine, je bila izredno dolga, saj je dosegla milijon imen. Od milijonske množice vojnih zločincev pa so jih odkrili sorazmerno malo. Zahodni zavezniki so bili vse preveč popustljivi, čeprav so med vojno zagotavljali, da bo vsak Nемец, ki je počenjal zločine v zasedenih deželah, po poraznih zmagi prejel zasluženo kazen. Slednja blokovska nasprotja so že kdila v prvih dneh po vojni in medvojno zavezništvo med Zahodom in Vzhodom je dobivalo že svoja

nasprotja. Zahodni vojaški krogi so že začeli s protikomunistično propagando, kar se je takrat pokazalo tudi v stališču Zahoda proti nam (na Primorskem in na Koroskem kakor tudi v tem, da nam niso hoteli izročiti četniških in ustaških vojnih zločincev). Ta nasprotja so izrabili tudi nemški vojni zločinci, ki so se zatekli pod zaščito Zahoda in v teku zadnjih petnajstih let postali razpihovalci medblokovske mržnje in pobudniki oživljenega nemškega militarizma in revanšizma pod krinko »boja proti komunistični nevarnosti«. Zato ni nič čudnega, če najdemo vrsto neobsojenih vojnih zločincev v vrhovih zahodnonemške administracije (Globke) in vojske. Zahodni zavezniki so prav zaradi porajajočih se nasprotij sodelovali samo pri lovu na najhujše in na najbolj odgovorne vojne zločince, manj odgovorne pa so celo zaščitili in jih ščitijo še celo danes (na pr. Artuković). Na to zavezniško popustljivost so računali tudi nekateri največji vojni zločinci. Tako je na primer Göring menil, da ni za nobeno stvar, ki se je zgodila v času Hitlerjeve vladavine, odgovoren, ker ga je v zadnjih dnevih vojne Hitler »prekled« in »obsodil na smrt kot izdajalca.« (Nadaljevanje prihodnjic)

»Dragoceni« spomin!

75 - letna sestrična Winstona Churchilla Clare Sheridan, nekoč prijateljica Charliea Chaplina, pisateljica in slikarka, ki je v svojem življenju napravila marsikak skandal, je izdala nekje na Irskem roman o svojih ljubezenskih aferah z italijanskim diktatorjem Benitom Mussolinijem. »Med nama je bila velika ljubezen«, je izjavila pisateljica. »Vem, da bo knjiga dvignila mnogo prahu, vendar upam, da me bodo moji sorodniki razumeli.«

BODICE

△ Za poučna predavanja je slej ko prej že povsod veliko zanimanje. Ljubitelj takšnih prireditev sem tudi jaz in ves srečen sem, da me ne morejo uvrstiti med Preddvorčane, kater vse kaže, da so jim predavanja nepotrebna. Pred dnevi ko sem bil med njimi, me je bilo pošteno sram, ko je o zdravstvu govoril neki zdravnik, v dvorani pa je bilo le 20 poslušalcev. Preddvorčanom v »pobvalo« naj zapišem, da je bila za enako predavanje v Cerkljah dvorana premajhna, čeprav so moral domačini takrat v dvorano še vedno s termoforji.

△ In ker sem se že lotil Preddvorčanov, naj jim dam še eno zašušnico. Namenjena naj bo predvsem turističnim delavcem, ki si še niso omislili, da bi pred ustopom v Preddvor nabili neko tablo z napisom — Brez žepne svetilke ponoči ne hodite med nas. Če boste kam zšli in se polomili, ne odgovarjamo!

△ Bodite prepričani, da bi takšen svaričen napis ne imel ničesar skupnega s tistim, za katerega se borijo prebivalci Okroglega pri Kranju. Le-ti se borijo za nek star napis, našarjen za angel v arhi in ime nobena Natlačena, ki so jih nekdo »varovali« pri prehodu čez most na cesti Naklo—Okroglo. Tablo so sicer odstranili, ko je Komunalni servis star dotrajan most zamenjal z novim. Domačini pa si žele, da bi omenjena tabla »krasila« tudi novi most. Saj ne vem, ali naj bi od razočaranja jokali, ali pa se na vse grlo smejali. Natlačena ni več, da bi koga »varovali«, namalan angel pa tudi še nikogar ni obvaroval nesreče.

△ In ko že pišem o tablah, res ne bi smel mimo tiste, ki visi na postlopu občinskega ljudskega poslopija v Bohinju. Vse namreč kaže, da uslužbenci že čutijo, da bodo v kratkem nagrajevani tudi oni po učinku, sicer ne bi izobesili napisa — Pozor, delo na višini!

Do prihodnjic nasvidenje

Vaš Bodičar!

AGATA CHRISTIE

34

ALIBI

»O, nei!« je vzkliknila. »Tako gotovo ni bilo. Zdaj šele razumem vse. Ko je zvedel, da je njegov očim umorjen, je morda pomislil, da sem to jaz storila...«

»Kaj takega si vendar ni mogel misliti!« jo je prekinila Karolina.

»Tisti večer sem bila okrutna z njim — tako trda in zagrenjena. Izgovorila sem najhladnejše, najokrutnejše besede, ki so mi prišle na um.«

»To mu ni škodilo,« je dejala moja sestra. »Ne vznemirjajte se nikoli zaradi besed, ki ste jih kdajkoli rekli kakšnemu moškemu.«

»Silno sem se vznemirila, ko je bil umor odkrit in se Ralph ni oglasil. Le za trenutek sem podvomila, potem pa sem vedela, da ni bil on — da sploh ni mogel biti on... Vedela sem, da je imel doktorja Shepparda zelo rad in sem pomislila, da doktor Sheppard morda ve, kje se Ralph skriva.«

Pogledala me je in nadaljevala:

»In zato sem se obrnila na vas. Mislila sem, da bi mi morda vi lahko sporočili.«

»Jaz?« sem vzkliknil.

»Od kod naj bi James vedel, kje se zadržuje?« je vprašala Karolina ostro.

»Bilo je neverjetno, to vem,« je priznala Ursula, »toda Ralph je govoril tako pogosto o dr. Sheppardu... in vedela sem, da ga je imel za najboljšega prijatelja v Kings Abbotu.«

»Ljubi moj otrok,« sem dejal. »Niti najmanjšega pojma nimam, kje je zdaj Ralph.«

»To utegne držati,« je pristavil Poirot.

»Toda...«

Ursula nam je prestrašeno pomolila časopisni izrezek.

»Ah, to!« je menil Poirot nekoliko v zadregi. »To prav nič ne pomeni, gospa. Niti sekunde ne mislim, da je bil Ralph Paton res prijatelj.«

»Toda potem...«

»Se nekaj bi rad vedel. Ali je imel kapetan Paton tisti večer obute čevlje ali škornje?«

Ursula je zmajala z glavo.

»Tega se ne spominjam.«

»Škoda! Toda saj v tisti razburjenosti niste niti utegnili misliti na kaj takega. Zdaj pa, gospa, se ji je nasmehnil, nagnil glavo na stran in dvignil kazalec, »nobenih daljnih vprašanj več. Ne mučite se! Bodite dobre volje in zaupajte Herculu Poirotu.«

21.

»Zdaj pa,« Karolina se je dvignila, »pridite v mojo sobo in se malo pokrepčajte. Nikar si ne delajte skrbi, mala. Gospod Poirot bo storil vse, kar bo mogoče — o tem bodite prepričani.«

»Toda vrniti se moram v Fernly,« je rekla Ursula negotovo.

Karolina pa je njene ugovore energično pobijala.

»Nesmisel. Zdaj ste pod mojim varstvom. Vsekakor morate za zdaj ostati pri nas. Ali ne, gospod Poirot?«

Bila je vnaprej prepričana kaj bo odgovoril.

»To bo res najbolje,« je pritril mali Belgijec.

»Oprostite, gospodična, gospo bom nocoj potreboval pri svoji mali družbi. Ob devetih pri men. Vaša prisotnost bo zelo važna.«

Karolina je prikimala in zapustila z Ursulo sobo.

»Do sem je šlo vse v redu,« je dejal Poirot.

»Situacija se jasni.«

»Res postaja zadeva za Ralpa Patona vedno hujša,« sem mračno pripomnil.

»Da, tako je bilo tudi pričakovati, mar ne?«

Nenadoma je vzdihnil in zmajal z glavo.

»Kaj vam je?« sem ga vprašal.

»Včasih me preganja hrepenenje po mojem prijatelju Hastingsu. To je prijatelj, ki sem vam o njem govoril in ki živi zdaj v Argentini. Kadar koli sem reševal kak zamotan primer, je bil ob moji strani in mi pomagal. Zakaj imel je sposobnost, da se je spotalnik ob resnico, ne da bi sam kaj opazil. Včasih je rekel kaj posebno neumnega in, glejte, ravno ta pripomba mi je odkrila resnico! Razen tega je imel navado, da si je delal zapiske o vseh zanimivih primerih.«

»Kar se tega tiče...« sem pričel in obmolnil. Poirot se je dvignil, njegove oči so sijale.

»Bral sem nekaj poročil o kapetanu Hastingsu in sem si mislil, zakaj bi še jaz ne prišel na pod-

oben način. Bilo bi mi žal, če bi verjetno edinstveno priložnost pustil neizkoriščeno, zakaj najbrž ne bom nikoli več vpleten v kaj podobnega.«

Poirot je skočil pokonci. Za trenutek sem se zbal, da me bo objel in poljubil, kakor je navada v Franciji, toda na srečo tega ni storil.

»To je vendar sijajno! Vi si torej redno zapisujete svoje višje o tem primeru?«

Prikimal sem.

»Imenitno!« je vzkliknil Poirot. »Prosim, dovolite mi, da si ogledam vaše zapiske. Zdaj... Tako!«

»Upam, da mi ne boste zamerili. Tu in tam sem bil morda preveč — osoben.«

»Oh! Razumem popolnoma, mene ste opisali kot čudaškega, morda celo smešnega možakarja? Nič ne de. Tudi Hastings ni bil vedno vljuden. Take nepomembnosti me ne ganejo.«

Prebrskal sem predale svoje pisalne mize in končno sem privlekel na dan šop listov, ki seza mu ga izročil. Z ozirom na morebitno poznejšo objavo sem svoje delo razdelil na poglavja in sinoč sem prišel do poročila o obisku Russellove.

Tako sem dal čitati Poirotu dvajset poglavij. Fustil sem amega.

Ker sem moral obiskati zelo oddaljenega bolnika, je minila osma ura, ko sem se vrnil domov. Topla večerja me je že čakala. Poirot in moja sestra sta že ob pol osmih skupaj večerjala in zdaj je sedel zopet v moji sobi, da bi dokončal čitanje rokopa.

»Upam, James,« se je šalila Karolina, »da si dobro premislil, preden si napisal kaj o meni.«

Zdrnil sem se. V tem oziru res nisem bil dovolj previden.

»Saj si ne bom jemala k sru,« je nadaljevala. »Gospod Poirot bo že vedel, kaj si naj misli. Mnogo bolje me razume, kakor ti.«

Stopil sem k Poirotu. Sedel je pri oknu in rokopolis je ležal skrbno zložen pred njim. Položil je roko nanj in dejal:

»No, čestitam vam — k vaši skromnosti!«

»O!« sem vzkliknil v zadregi.

»In k vaši molččnosti!« je pristavil.

»Oho!«

»Tako Hastings ni psal,« je nadaljeval moj prijatelj. »Na vsaki strani se je večkrat ponavljala beseda »jaz«. O tem, kaj je mislil, kaj je počel.

Vi pa stavljate svojo osebo v ozadje. Samo nekajkrat se prine in v ospredje, na primer v prizorih iz družinskega življenja.«

Zardel sem.

»Kakšno je resnično vaše mnenje?« sem ga vprašal vznemirjeno.

»Hočete izvedeti moje resnično mnenje?«

»Da.«

Poirot je opustil svoj šaljni ton.

»Zelo izbrpno in skrbno poročilo,« je dejal prijazno. »Vsa dejstva opisujete tako, kot so se v resnici zgodila, in zelo vestno, čeprav ste o svoji udeležbi v zadevi več kot zadržani.«

»In vam je kaj koristilo?«

»Da. Dejal bi, da mi je mnogo pomagal. Pridite zdaj z menoj, prizorišče moje družbe morava primerno pripraviti.«

Karolina je bila v veži. Upala je — to se mi je zdelo — da jo bo Poirot povabil, naj naju spremlja. Poirot se ji je zelo sprotno izmaknil.

»Rad bi vas videl v svoji družbi, gospodična,« je dejal, »toda v tem primeru bi ne bilo pametno. Vidite, vsi, ki jih bom nocoj povabil, so osumljeni. Med njimi bom našel morilca.«

»Mislite to resno?« sem ga vprašal neverno.

»Vidim, da mi ne verjamete,« je odgovoril Poirot suho. »Se vedno Hercula Poirota ne cenite dovolj.«

V tem trenutku je prišla po stopnicah Ursula.

»Ste pripravljeni, otrok moj?« jo je vprašal Poirot. »Prav je tako. Pojdimo skupaj v mojo hišo. Gospodična Karolina, verjemite mi, da bi vam na ljubo storil vse, kar bi bilo v mojih močeh. Lahko noč!«

V salonu sosednje hiše so stali na mizi likerji in čašice. Tudi plađenj s čajnim pecivom je stal v bližini.

Kmalu nato je pozvonilo.

»Prihajajo,« je dejal Poirot. »No, vse je pripravljeno.«

Vrata so se odprla, Poirot je odšel svojim gostom naproti in pozdravil najprej gospo Ackroydovo in Floro.

»Kako prijazno od vas, da ste prišli. In tudi od vas, major Blunt in gospod Raymond.«

Tajnik je bil dobre volje kakor vedno.

»Kaj se je zgodilo?« je vprašal smeje. »Mogoče gre za znanstven eksperiment?«

